"ЗА СЪРЦАТА ЩО СЕ ЛЮБЯТ
И СМЪРТТА НЕ Е РАЗДЯЛА"
Пътят на промяната

1.Бягството

Казвам се Мурад Челеби.Наскоро се уволних от казармата и брат ми Левент дойде да ме посрещне.Зарадва ме с новината,че са ми избрали момиче и това лято ще се оженим.Всичко вървеше добре докато не започнаха с възродителния процес.Първо ни смениха имената,а сега трябваше да разрушим най-святото нещо след джамията,мястото,където лежат починалите ни близки.Щели да строят църква.С майка ми и брат ми искахме да приберем надгробния камък,а проклетите ченгета ни се нахвърлиха и ударихa силно майка ми в гърба.Сбихме се с тях и единият умря там,а другия в болницата.Още на следващия ден ме осъдиха и ме изпратиха на заточение в най-страшният затвор.Уговорката на надзирателите да ме убият ме подтикна към желание за бягство.Така започна всичко.

...

-Стреляй, Мавров!

Този вий ме накара да тичам още по-бързо. След като успях да се измъкна от този мухлясал хамбар, наречен затвор, не мога да допусна да ме хванат отново.

-Идиот! Дай пистолета!

Два изстрела огласиха гората. Птиците се пръснаха уплашени. Слава на всемогъщия, нито един от куршумите не ме улучи. Спуснах се по един склон, прескачайки храсти и изпъкналите корени на столетните дървета.Спрях за момент и се ослушах за гласовете на надзирателите, които ме гонеха. Не се чуваха. Поех въздух и продължих напред.

След като убих онези двама полицаи, животът ми се превърна в ад.Осъдиха ме на доживотна присъда, без право на помилване. Сигурен съм, че не им пука за ченгетата. Мразеха ни защото сме турци. Майка ми, мир на духа й, получи сърдечен пристъп когато чу присъдата. Исках да ида на погребението й, а те ми се изсмяха. Боклуци!

Излязох на една поляна и спрях.Подпрях ръце на колетата си и поех дълбоко въздух.Чист планински въздух, ухаещ на свобода.

Усмихнах се. Свободен съм. Изправих се и тръгнах в незнайна посока.
...
Вече няколко дни скитах безцелно.Стомахът ми неколкократно ми напомняше, че е празен.Когато реших да избягам не помислих за вероятността да се изгубя в балкана.
Изведнъж светкавица освети гората. Последва силен гръм, който разтресе земята под краката ми. Закапаха едри капки дъжд.
-Само това ми липсваше! -измърморих под носа си. За секунди дъждът се превърна в порой. Задуха силен вятър. Хванах се за дървото за да не падна.Дъждовната вода започна да се стича надолу смесена с кал, листа и счупени клонки. Трябваше да сляза оттук иначе мръсната вода ще ме отнесе. Започнах да се спускам надолу,прехвърляйки се от едното дърво на другото. Но дърветата свършиха. Опитах се да стъпя на един камък, но се подхлъзнах и паднах.Водата ме отнесе. Полетях надолу удряйки се в дървета и камъни.
След около час дъждът и вятърът се успокоиха и течението на водата намаля. Бях като пребит. Изхлузих тениската си и я хвърлих в храстите. Изправих се и ми причерня на очите. Изчаках да ми мине и тръгнах. Светкавица проблясна и пред мен се откри оформен селски път. Сигурно водеше нанякъде. Тръгнах по него.След около час бях пред нещо подобно на арка.Градоносните облаци се бяха разпръснали и луната грееше с най-ярката си светлина. Огледах арката. Беше стара, мазилката й падаше. Под нея имаше голяма дървена порта. От двете страни арката имаше тухлен зид. Заобиколих и се опитах да прескоча стената.Спря ме кучешки лай.Огледах се дали кучето ще дойде. След като не дойде, значи е вързано. Скочих вътре и вървейки покрай стената влязох в помещение, миришещо на слама. Легнах върху сламата и заспах от умора.

Това е новата ми книга. За първи път пиша в жанр история, тъй че извинявам се ако има грешки.Обещавам, че историята ще е интересна, защото всичко в нея е свързано с България. Приятно четене! 👝📖 B 🇬🇧🇬🇧 G

2.Момичето с красивите очи

Събудих се от шума на скърцаща врата. Отворих леко очи и забелязах едно момиче, облечено в сива роба, с бяла широка яка и синджирче на врата.Носеше един голям пластмасов леген със себе си.
Главата й бе покрита с шал от същия цвят. Тананикаше си някаква песен.

Я кажи ми, облаче ле бяло!
Отгде идеш? Где си ми летяло?
Не видя ли бащини ми двори?
И не чу ли майка да говори?

Тя пееше с нежност тази красива песен.Отвори бидона и започна да вади брашно с крина. Опитах се да се надигна, но остра болка прониза ребрата ми. Изсъсках тихо от болка. Тя изглежда ме чу, защото спря и се ослуша. Лицето й се изпълни с тревога. Огледа се уплашено,взе легена и тръгна към вратата. Още с първата крачка очите й ме забелязаха. Изтърва легена и покри с ръце устата си.
-Ей,спокойно! Няма да те нараня!
Тя изхвърча навън. Насилих се да се изправя. Причерня ми на очите и залитнах към балите със слама.
През вратата нахлуха двама мъже. Един стар и един по-млад. Младият държеше кол.
-Кой си ти?
-Аз съм... М... Марин!
-Какво търсиш тук? Ако си дошъл да крадеш, объркал си се.
-Търся подслон. Ранен съм.
Говорех с усилие. Старият забеляза това и накара младият да свали пръта.
-Как стигна до тук?
-Изгубих се.
Дядото се доближи до мен и сложи ръка на челото ми.

-Имаш треска. Тончо! -обърна се към младия. -Кажи на жените да му приготвят стая, храна и лекарства.
Той застана до мен и огледа раните ми.
-Някой бил ли те е?
-Пострадах от бурята.
-А да,бурята снощи беше направо бедствие. А имаш ли роднини?
-Не, нямам никой.
Една жена влезе при нас. Беше ниска, закръглена, с очила. Носеше същото облекло като онова момиче.
-Не искам този човек тук!
-Ана, той е ранен! Не можем да го оставим.Като се възстанови ще го изпратим да си върви.
-Щом искаш помогни му! Но го вземи при вас, не го искам покрай момичетата. Едва е дошъл и вече внесе смут сред тях. Води го при себе си!
-Добре, Ана! Не се безпокой! Ние ще се погрижим за него и ще го държим настрана от вас.
Старецът погледна към мен.
-Ще можеш ли да вървиш?
Кимнах.
-Хайде тогава!
Той ми позволи да се облегна на него и бавно тръгнахме по една циментирана пътека надолу. Прекосихме цялата нива и стигнахме до една малка къща. Влязохме вътре и дядото ми посочи една дървена врата боядисана в кафяво.
-Това ще е твоята стая! Тук ще живееш докато се оправиш!
-Добри човече! Може ли да остана тук за постоянно?
-Защо искаш да останеш?
-Няма къде да ида! -излъгах.
-Ще помисля по въпроса! Ако си честен и работлив,и не правиш бели, може и да те оставя.
-Оставете ме! Аз умея да строя, да зидам и разбирам от електричество.
-Виж ти! Много добре!
Тончо дойде с кутия храна и аптечка. Почистих раните си и се облякох.Бях изгладнял като вълк и започнах лакомо да сърбам пилешката супа.
-Малката доста се изплашила! -каза Тончо.
-Нормално е!Тук постоянно шетат цигани. Помислила го е за циганин.

Слушах ги внимателно и в мислите ми изплува образа на момичето с красивите очи и ангелския глас. Не исках да я изплаша.Исках да я видя отново.

Елисавета:

Прибрах се в стаята си. Сърцето ми щеше да се пръсне от вълнение.За пръв път ми се случи да видя гол мъж. Беше висок, с широки рамене. Изглежда е доста силен, защото мускулите му изпъкнаха, когато се опита да се изправи. Харесвам го,макар че не бих споделила това с другите.Дано остане, ще се радвам, ако има още един мъж тук, защото кражбите тук бяха почти ежедневие. Пък и ще се радвам да го виждам по-често.

B G Това е новата глава! Надявам се да ви хареса! Приятно четене! B G

3.В моят нов дом

Мурад:
Денят беше към своя край. Наблюдавах в далечината движенията на жените. Тези двама живееха добре, заобиколени от жени. Едва ли не са се изкушавали да бъдат с някоя от тях. Не мога да си представя мъж да живее сред жени и да бъде въздържател. Особено, ако и другите са младички като онова ангелче. Забелязах фигурите на мъжете. Единият носеше тенджерка и чиния, а другият шише, най-вероятно с ракия.
-Почина ли си? -попита ме весело стареца.
-Да! -загледах се в шишето. -Какво е това?
-Сливова ракия! Лично произведена с двойна преварка! -отвърна гордо дядото.
-Много е пивка и не причинява махмурлук.
Върви с шопска салата! Сложи на масата чинията. Салатата бе приготвена като в ресторант. Изказванията им ме накараха да си мисля, че тия двамата си пиват доста често.
-Хайде да седнем, да се почерпим!
Наляха по малко ракия в три чашки и стария вдигна чашата си.
-Наздраве, за Маринчо!
Боже, как мразя това име. И го изричат така всякаш съм на пет годинки.
-Наздраве! -каза Тончо и вдигна чашата.
Отпих от ракията и наистина ми хареса. Нямаше нищо общо с онази в магазина.
-Утре ни чака доста работа! Казах на Ана, че си майстор зидар и разбираш от електричество и тя се съгласи да останеш тук.
-Няма проблеми, ще оправя каквото мога.
-Чудесно! Вземи си от салатата! А, и докато не съм забравил... да ти обясня правилата. В осем след като звънне камбаната си разпределяме длъжностите и всеки се захваща за работа. До четири часа. Следва баня, вечеря и свободно време. Наобяд имаме почивка един час за ядене.Това е. Утре ще оправим покрива на плевнята. Ана каза, че тече и трябва да се поправи.

Ще можеш ли?
-Лесна работа! Искам да те питам, Ана твоя жена ли е?
Изражението на двамата се промени.
-Виж, тези жени там са монахини. Те служат на Бога и се молят за хората. Те никога не се женят и нямат семейства. Ана е главаната, тя е игуменка. Ръководи целия манастир. Останалите са монахини. Тук на всеки празник идват стотици и споделят проблемите си.Жените се молят за тях и Бог изпълнява всяка тяхна молба.Не се опитвай ги съблазняваш!
-Добре, добре!
Изпихме по още една чаша ракия и ми сложиха да ям. Яхния от боб. Отдавна не бях ял боб.Нахранихме се и двамата отидоха по стаите си. Влязох и аз в моята. Не ми се спеше. Излегнах се на леглото и насочих поглед в белия таван. Как е възможно това? Да се лишиш от сладостта на живота, за да служиш на хората. Това е лудост! Не мога да го приема! Що за Бог е това?Ограбва се щастието на едните, за да се покрият грешките на другите.Всеки има нужда от любов и семейно гнезденце.Дори и аз.
Елисавета:
-Той ще остане! -каза Румяна влизайки в стаята ми.
-Кой? -направих се на разсеяна.
-Марин. Така се казва той! Ще остане и ще се грижи за поддръжката на манастира. Аз ще взема да си огледам стаята, дали няма нещо повредено.
Засмях се на думите й. Идвете се вълнувахме, но аз го прикривах, докато тя хич не можеше да мълчи.
-Видях го! Много е хубав! Висок и силен. Ах, жалко, че сме монахини. Никога няма да можем да се омъжим.
-Руми, светът навън е опасен! Ти сама чуваш какви неща споделят хората с нас. -казах тъжно аз.
-Да, Ели знам! Но природата е вложила в нас желание да се размножаване. Не можеш да вървиш срещу себе си. Е, аз ще си лягам. Утре ще ходим да вадим картофите.
Кимнах й и тя излезе. Свалих шала от главата си и разплетах косата си.Застанах пред огледалото, решейки косата си. Гледах с празен поглед и се питах:може ли птица живяла в кафез, да се научи да лети свободна в небето?
B G Здравейте, това е новата глава! Надявам се да ви хареса. Скоро Мурад/Марин ще стане любимец, на всички,

докато една от монахините не разкрие истинската му същност. Дали ще го предаде? B G

4.Крадци

Капитан Станчев:
-Глупаци! Малоумни идиоти! -крещях с пълна сила, използвайки най-обидните епитети.-Как можахте да го изпуснете?
-В околните градове с преобладаващо мюсюлманско население има протести под надслов:"Искаме си майчините имена".Нападнаха ни. Замеряха ни с камъни. -оправда се Мавров.
-Това е следствие от вашата немърливост. Как ще го заловите сега? Знаете, че турците се държат. Сами виждате. Той уби полицаите и другите като чуха това, последваха примера му. Той стана герой за тях.
-Ще го хванем!Все някъде ще се издъни.
Мурад:
Новият ми дом започна все повече да ми харесва. Ана се отнасяше с уважение към мен, а аз от своя страна се стараех да не създавам проблеми. Посещавах църковните служби играейки ролята на християнин.Правех го не само заради себе си, но и заради това, че онова хубаво момиче пееше там. Стараех се да не се набивам на очи, въпреки това тя забеляза, че я гледам.
След вечеря с Тончо и отчето сядахме да си говорим за доброто старо време. Една вечер се случи нещо необичайно. Кучето лаеше, лаеше и изведнъж изскимтя и спря да лае. Тончо и аз излязохме бавно от къщата и няколко сенки минаха през стената.
-Това са крадци! -прошепна Тончо.
-Ще ги изгоним, двама сме!
-Не! Те са въоръжени!
Не ме страх.Бандитите си играят със страха на хората, но самите те са по-страхливи и от плъховете.Силен писък дойде отзад храма, където бяха бунгалата на послушниците. Хукнах без да се замисля. Заобиколих храма и видях двама бандити да се лигавят с момичето, което най-много харесвам. Единият беше извил ръцете й отзад и беше извадил езика си, за да й оближе врата. Другият се опитваше да я целуне, а тя го наплю. Мръсникът я

удари.
-Еей! -изревах като обезумял.Нападателят изкара пистолет. Изведнъж в мислите ми изплува спомена за случката в село, когато пребих полицаите и те издъхнаха. Видях разплаканото лице на това слънчево момиче.
-Марине, недей! Ще те убие!
-Нека опита! -промърморих и се засилих към него. Хванах ръката му, в която беше пистолета и я извих. Замахнах с другата си ръка и го ударих с пълна сила.Кръв потече от ъгъла на устата му. Изтръгнах пистолета от ръката му и го притиснах до стената. Опрях оръжието в слепоочието му и той се разрева.
-Марине, недей! Не го убивай! -извика Тончо.
-Кажи му да я пусне! -заповядах на ревящия.
-Пусни я! -изпелтечи той. -Иначе тоя лудия ще ме убие.
Другия я пусна.
-Изкарай онова, което си взел! -заповядах му, като видях, че разпятието не е на врата й.
-Нямам нищо! -излъга ме.
Натиснах пистолета в слепоочието на приятеля му и той изрева силно. Приятелят му извади синджирчето и го остави на земята.
-Ако още веднъж ви видя тук, и двамата, ще ви напълня главите с куршуми. Ясен ли съм?
Те закимаха и аз ги пуснах. Тръгнах след тях, за да съм сигурен, че ще се махнат. Едва сега забелязах колко много публика имаше това представление.
-Елисавета! -извика Ана и хукна към нея.
Ако тази вечер не се бях намесил, не ми се мисли какво щеше да стане. Колко беззащитни хора има на този свят. Аз обаче не мисля да си тръгвам оттук. Ще остана и ще ги пазя!
Елисавета:
Чух кучето да лае и реших да изляза да видя какво става. Включих лампата и като излязох ги видях. Хукнах вътре, но ме хванаха.
-О, какво имаш? -единият ми хвана ръцете, а другият свали златния кръст от врата ми.
-Да се махаме!
-Няма да си тръгна докато не опъна малката.
Изпищях. Те си смениха местата.
-Дръж я! -каза му и хвана челюстта ми и опита да ме целуне. Наплюх го, а той ме зашлеви. Зави ми се свят и загубих

равновесие. Оттам нататък не си спомням нищо.
Това е новата глава. Надявам се да ви харесва развоя на събитията.

5.Разкрит съм

Не можах да спя цяла нощ. В ума ми постоянно се въртеше мисълта, че апашите ще се върнат с подкрепление.
След като петлите пропяха станах и отидох в плевнята.Взех клещите, за да поправя скъсаната мрежа. Захванах се и бях толкова съсредоточен, че не забелязах момичето зад мен. Явно и тя не е могла да спи. Прокашля и аз се обърнах.
-Искам да ти благодаря... за снощи! Спаси ми живота! -каза плахо тя.
-Направих каквото трябваше! Ти си добре, нали?
Тя кимна с глава и се обърна да си тръгне.
-Ели! -тя ме погледна с изненада. -Искам да бъдеш спокойна! Докато аз съм тук, нищо лошо няма да ви сполети!
-Наричай ме сестро, не по име. Иначе сестра Ана ще се ядоса.
-Тя ревнува! -подхвърлих аз.
Елисавета се засмя с ръка на уста и си тръгна.
Развидели се навсякъде и скоро всички се събудиха.
-Маринчо! - как мразя да ме наричат така. -Разбрах за снощи! Браво на теб! Спасил си нашето момиче. -дядото беше много весел. Не го разбирам!
-Днес ще идем до града! Искаш ли нещо?
-Прибори за бръснене!
-Добре, ще видя какво искат другите и ще отивам.
Не след дълго се чу двигателя на бялата жигула. Двамата с Тончо останахме. Ана ни извика.
-Знам, че си сръчен и затова те повиках! Кранчето на чешмата превъртя и не можем да пуснем топлата вода.
-Ще го погледна!
Изпратих Тончо да спре крана и се заех да го поправя.
-Здравей! -обърнах се и видях едно засмяно лице. -Аз съм Румяна. Приятно ми е да се запознаем!
Облегна се на плота и ме гледаше с любопитство.Това не ми харесва.
-Ако имаш нужда от нещо, само кажи!

Останах като гръмнат от думите й. Тя сваля ли ме?
-Виж какво!Не искам да си създавам неприятности!
-Аз също не обичам неприятностите!Предлагам ти помощта си!
-Няма нужда! -казах твърдо и тя излезе от стаята. Оправих кранчето и се прибрах в стаята си. Взех книга и се зачетох. Неусетно съм заспал.
Гласът на Тончо ме събуди.
-Ето ти приборите за бръснене!
Станах и ги прибрах. Тончо отиде при жените, а старецът се зачете във вестника.
-В кой град ходи?
Изведнъж лицето на стария прежълтя. Той ме погледна с ужас и дишането му се ускори.
-Какво ти е?
-Ти... ти си у... биец!
Ужасих се. Отидох към него,а той се разтрепери от страх, че ще го убия. Видях на страницата на вестника моя снимка и съобщение:
МУРАД АХМЕД ЧЕЛЕБИ, осъден рецидивист, избяга от затвора. Бъдете внимателни, той е много опасен. Който го е видял, да се обади в полицейското управление.
Аз, рецидивист! Това беше лъжа.И отчето попадна на нея. Той сложи ръка на сърцето си и се задъха.
-Успокойте се, моля ви!
Отчето наклони глава назад и обърна очи. Строполи се на земята, мъртъв. Смачках вестника и го наврях в кофата. Извиках на Тончо и другите. Жените ревнаха, а ние го внесохме вътре. На косъм бях. За малко всички да разберат. Уважавах дядото,тъжно ми е, че ни напусна, но добре стана. Дано никой не разбере за обявата.
Започнаха приготовленията за погребението на отчето. Утре тук щеше да гъмжи от попове. Трябва да се скрия, за да не ме разпознае някой. Излязох да взема вестника. Ще го скрия и посред нощ ще го изгоря. Излязох пред къщата и погледнах в кофата, но вестника не беше там. Някой го беше взел и може би вече знаеше кой съм. Разкриха ме!
B G Това е новата глава! Надявам се да ви хареса! B G

6.Шанс

Не мога да остана повече тук. Няма да забравя изражението на отчето,начина по който ме нарече "убиец".Няма да понеса и другите да ме гледат така. Трябва да се махна оттук, макар че където и да ида ще нося този срам, докато съм жив. Жалко само за момичетата. Щяха да са сами, а оня бъзльо Тончо се страхува повече от тях.
...
Погребахме отчето и другите попове казаха, че трябва след четиридесет дни Тончо като дякон, да заеме мястото му. Досега никой не даваше признаци, да е научил кой съм. Може да са хвърлили вестника, без да го видят.
Стъмни се. Тончо беше заминал с поповете и тази вечер бях сам. Реших да си приготвя най- необходимите неща за път, в случай, че ме изгонят. Тончо не, но Ана определено ще ме изрита. Стегнах си багажа и някой почука на вратата ми. Усещах, че нещата не вървят на добре.
Отворих и видях Елисавета. Не, само тя не.
-Може ли да вляза?
Отместих се от вратата и я пуснах.За да дойде тук по това време, значи нещата са сериозни. Видя сака и се обърна към мен.
-Заминаваш ли?
-Ами, аз...
-Дойдох да поговорим за това, което пише във вестника.
Седнах и сведох поглед от срам. Очаквах да ме нарече "убиец".
-Бъди спокоен! Никой освен мен не знае кой си.-онемях.Тя е знаела, но не ме е издала. Дойде и седна пред мен, така че погледите ни да са един срещу друг.
-Вчера бях в кухнята и през прозореца видях всичко.Видях, че хвърли вестника и се осъмних. После видях какво пише в него и го изгорих. Мислих, че е съвпадение, но сега като видях сака...
-Не мога да остана повече тук! -обърнах глава настрани. Болката, която изпитвах, напираше да излезе.
-Но защо?

-Защото вие сте добри, а аз съм...
-Мурад! - тя ме нарече с името ми. Звучеше толкова хубаво от нейната уста. -На този свят безгрешни хора няма.Д Безгрешен е само Бог.За онези може да си убиец, но аз знам, че ти си прекрасен човек. И това е най-важното. Къде ще отидеш? Уверявам те, тук си на сигурно място!Никога не биха търсили турчин в манастир.
-Защо искаш да остана?
-Защото имаме нужда от теб!Какъв глупак съм.Надявах се да иска да остана защото ме харесва.
-Къде ще отидеш?Как ще живееш?Нима искаш цял живот да си беглец?Аз няма да те издам,Мурад!-сложи ръка на бузата ми.-Никога!Дори да си тръгнеш!
Гледах насълзените й очи и се изпълних с жал.
-Толкова си добра,Ели!
Прегърнах я.
-Послушай сърцето си,Мурад!
-Сърцето не може да говори!
-То говори,ти не го чуваш!Гласът,който те кара да се гордееш,когато направиш добро.Същият този глас,който те укорява,когато си направил нещо лошо.-тя сложи ръка на гърдите ми и продължи.-Това е гласът на сърцето ти.Послушай го!
Тези нейни думи ме накараха да се замисля.Тя беше права. Сложи отново ръка на бузата ми и ми се усмихна.Взех ръката й и я целунах.
Това е новата глава.Надявам се да ви хареса! G

7.Приятели

Мурад:
Денят на ръкополагането на Антон за свещеник настъпи. След дългата подготовка всичко беше налице. Поповете започнаха да пристигат с жените си. Монахините ги посрещаха с усмивка. Идваха и обикновени хора от околните села. Церемонията беше скромна и кратка. Последва ядене на курбан и молебен извършен от Тончо. Радвам се за него. Добър човек е, макар и малко страхлив.
...
Най-накрая всичко приключи. Гостите си отидоха, а Тончо и Ана седнаха да броят парите от даренията.
-Не е много но пак е нещо! -каза Ана.
-Колко са? -попита Тончо.
-76 лева.
-Ее, добре е. Хайде да слагаме масата, че огладнях. Мария, викни другите да идват. -разпореди той.
След малко всички дойдоха, освен Елисавета. Не исках да се набивам на очи, питайки за нея, затова попитах Румяна.
-Каза, че не се чувства добре!-каза тихо тя и се обърна към масата. Седнах и хапнах няколко залъка набързо и станах.
-Къде тръгна?
-Изморен съм, ще си лягам!
Измъкнах се и тръгнах към стаята ми.Заобиколих храма и минах от горната страна. Ще се уверя, че Ели е добре.
Почуках на вратата й, но не ми отговори. Сигурно спи. Обърнах се и чух хлипане отвътре.
-Ели, отвори вратата!
-Върви си!Моля те! Искам да остана сама!
-Ако не ме пуснеш през вратата, ще вляза през прозореца!
Ключа се завъртя. Отворих вратата и я видях. Обърна ми гръб, за да изтрие сълзите си.
-Какво ти е? Някой обиди ли те?
-Не, няма нищо.

Повдигнах брадичката ѝ и видях зачервените ѝ от плач очи.
-Какво стана днес?
-Не искам да те товаря с проблемите си, Мурад! -каза тъжно и една сълза се спусна по лицето ѝ. Избърсах я с палеца си.
-Защо плачеш, ангелчето ми?
-Не съм ангел! -проплака тя. -Аз съм грешница!Защото... ми омръзна да съм монахиня.Аз...
никога няма да се омъжа, никога няма да усетя любовта, никога няма да стана майка! Никога! Това най-голямата ми болка. Моля се за хора, които не познавам, макар да знам, че повечето от тях забравят и дори не ценят доброто, което им се прави. Искам да имам семейство, деца... да се моля за тях!
Закри лицето си с ръце и зарида като дете. Не знаех какво да ѝ кажа. Прегърнах я и я целунах по главата.
-Аз съм с теб, мъниче! Винаги ще съм до теб! Така както ти ми даде кураж, така и аз ще те подкрепям!
Тя уви ръце около кръста ми и се притисна към мен. Приличаше на уплашено птиче. Погалих с ръка бузата ѝ и целунах челото ѝ.
-Ще бъдем приятели, макар че на мен ми се иска да сме повече от приятели.
Чувствата между Мурад и Елисавета ще се задълбочат, но дали миналото ще бъде забравено?

8.Признанието

Елисавета:
След снощната случка имах чувството, че Мурад ме отбягва. Не го виня. Надрънках му куп глупости и той промени мнението си за мен. Чувствах се виновна заради това. Не мога да търпя да ми се сърди. Ще издебна удобен момент и ще му се извиня.
Забелязах, че вечер излиза навън и стои до късно. Тази вечер отново излезе,аз се огледах да не ме види някой и го последвах. Махнах шала от главата си и си пуснах косата.
Минах под арката и го видях. Беше се облегнал на стената и гледаше към гората.
-Мурад! -докоснах рамото му. Той не реагира. Явно ми беше много сърдит.
-Дойдох, за да ти се извиня за онази вечер!
Той се обърна и ме погледна.
-Тогава за пръв път видях истинското ти лице!Зад маската на добрата самарянка се крие една изстрадала жена.
-Съжалявам!Думите на попадийките ме разстроиха. Хвалеха се с палта от заешка и лисича кожа,които поповете им купували. За вечерите, на които ги водели. Не си даваха сметка колко ни нараняват.
-Аз също съжалявам, Ели! Започвам да се питам каква е ползата ми да вярвам. От малък ходех на джамията с татко.Държах пост, изпълнявах намаз*,четях корана редовно и виж докъде стигнах. Превърнах се в убиец и се крия в женски манастир.
-Не, Мурад! Не говори така! Всичко това е изпитание, през което трябва да минем.
-Изпитание? Това, което видях онази вечер изпитание ли беше? Нима ти не се чувстваш като птица в клетка?
Обърна се напред, взе едно камъче и го хвърли.Беше ядосан и вината беше моя. Никога повече няма да му позволя да ме види слаба.
-Кълна се, Ели!-продължи той. -Ако не бях в това положение, щях да ти предложа да се омъжиш за мен. Не ми пука какво ще ми

кажат хората. Щях да те отведа в село и да те направя моя съпруга.
Изненадах се от думите му.
-Не говориш сериозно!
-Напротив! -обърна се към мен и взе ръката ми. Сърцето ми ускори ритъма си. -Ти си най- невероятната жена, която съм срещал.Би трябвало да не ми помагаш, но ти го правиш, защото наистина те е грижа за мен.
-Мурад! -очите ми се насълзиха. -Ще те излъжа, ако кажа, че не изпитвам чувства към геб. Но аз съм монахиня и нямам право да се влюбвам.
Той целуна ръката ми.
-Бих ти подарил цялата си обич, стига ти да я приемеш. И сърцето си и душата си.
Притиснах се към него и той ме прегърна.Чувствах се толкова добре обвита в силните му ръце.Вдишах аромата на одеколон. Обожавах това ухание на истински мъж. Усетих топлата му длан върху бузата си.Повдигна лицето ми устните му докоснаха моите. Беше като сън, от който не исках да се събудя. Затворих очи и отвърнах на целувката му. Беше нежна и определено ме накара да се чувствам специална.Обичам го! Не ме интересува, че е турчин, мюсюлманин. За света беше престъпник, но за мен беше герой.И сега когато намерих сродна душа, животът ми вече имаше смисъл, имаше покой и най-важното... любов!
намаз*- ритуална молитва
Това е новата глава! Знам, че историята ви се вижда скучна(може би защото Хари Стайлс не участва в нея), но това няма да ме откаже да пиша. 🤷Отсега нататък ще пиша истории само за България. B G

9.Заедно завинаги

Мурад:
Ако някой преди ми беше казал, че един ден ще намеря любовта в лицето на една българка, щях да му кажа, че е луд. Но той щеше да е прав. Аз я намерих, тук на това място. Една ярка звезда, изгря в мрачното ми небе. Името ѝ бе Елисавета. Обикнах не само хубавата ѝ външност, но и благият ѝ характер.От нея ще излезе добра и грижовна съпруга. За жалост никога не ще мога да ѝ предложа брак, нито ще мога да ѝ направя дете(което страшно много исках). Единственото, което можех да направя е да я обичам и пазя.
...
Събудих се от звъна на камбаната. Облякох се и излязох.
-Тъкмо ти ми трябваш! -тръгна Тончо към мен.
-Какво има?
-Фандрома не може може да запали! Ще го погледнеш ли?
Тръгнах към гаража. Влязох и вдигнах страничния капак на машината. Огледах свръзките и се обърнах към Тончо.
-Запали двигателя!
Той го направи. Видях къде е повредата и му направих знак да изгаси.
-Ще отнеме час-два! -казах аз.
-Добре тогава! Ние отиваме в градината да оберем прасковите. Когато си готов ела, за да ги натоварим.
Те тръгнаха и аз се заех с ремонта. След по-малко от час приключих и запалих двигателя. Изкарах трактора от гаража и тръгнах по оформения селски път. Стигнах до мястото и слязох.
-Ели, виж кой е дошъл да ни помогне! -подсмихна се Румяна. Тя се обърна към мен. Загледах се в красивите ѝ устни, които снощи опитах. Усмихнах ѝ се леко, а тя сведе поглед и се обърна.
Започнах да товаря касите с праскови на каросерията на трактора. Стигнах до тези на момичето ми. Наведох се да ги взема и прошепнах:
-Довечера, на същото място!

Намигнах й, а тя се усмихна и бузките й добиха розов цвят.
Ще я чакам с нетърпение.
Елисавета:
Вечеряхме и се заех да мия чиниите. Днес беше моят ред. Бях малко нервна заради предстоящата ми среща с Мурад. Харесвах го много. Знам, че никога няма да станем семейство, но това не ми пречеше да го обичам.
Свърших с работата в кухнята и се прибрах в стаята си. Хвърлих шала и пуснах косата си. Извадих от гардероба ми сандъче с неща, които съм купувала на събора.Взех парфюмчето от рози и пръснах отдвете страни на шията. Прибрах го и отидох до прозореца. Всички си бяха легнали освен отчето. Не можех да чакам повече. Метнах ямурлука и излязох лекичко. Добре, че кучето вече го нямаше, иначе щях да се издам. Излязох от манастира и изведнъж някой ми закри очите.
-Изненада за моето красиво цветенце. -отдръпна си ръката и пред мен стоеше букет от рози.
-Мурад, прекрасни са. Благодаря ти!
Той уви ръце около мен.Устните му нежно се впиха в моите.Разтворих моите устни позволявайки на езикът му да докосне моя.Плъзнах ръката си зад врата му и задълбочих целувката ни.Той се отдръпна от устните ми и започна на целува врата ми, оставяйки мокри следи по него. Ръцете му слязоха надолу по ханша и обхванаха задните ми части.
Това няма да свърши добре. Усещах възбудата му и ако не го спра ще направим някоя глупост. Не мога да допусна да това.
-Мурад! Трябва да спрем! -бутнах го от себе си.
-Защо? Не ти ли харесва?
-Харесва ми!Но ако ни хванат, теб ще те изгонят, а мен ще ме накажат.
-Ели, ако някога си тръгна оттук, ти ще дойдеш с мен. Няма да те изоставя! Ще живеем някъде другаде, заедно и завинаги.
B G Това е новата глава! Надявам се да ви хареса! B G

10.Моя безумна любов

Мурад:
Срещах се с Ели всяка вечер. Облягахме се на тревата и гледахме към небето. Тя ми разказваше спомени от живота си, а след това аз й разказвах за себе си.Спокойно можех да й споделя всичко, защото тя ме разбираше и ми казваше откровено къде греша.Обожавам я.Благодаря на всевишния, че ме срещна с това момиче.
Смрачи се и аз излязох от манастира. Отидох на нашето място и зачаках. Не след дълго тя се появи.Хвърли се на врата ми и ме целуна.
-Искам да те имам! -започнах да целувам врата й. Тя не се отдръпна. Ръцете й галеха гърба ми. Взех я на ръце и клекнах, положих я на земята и се изпънах до нея. Целувахме се жадно. Откопчах яката й и я махнах.
-Обичам те, моя безумна любов!
-И аз те обичам, Мурад!
Изправих се на лакътя си и я огледах.Лицето й изглеждаше толкова красиво на лунната светлина.На мястото на яката се откриваше деколтето на робата й и извивките на гърдите й.
-Толкова си красива! -погалих бузата й с длан, а тя ми се усмихна.
-Хайде да избягаме! -предложих й и усмивката й замръзна.
-Не! Не мога!
-Защо? Ела с мен! Моля те!
-Мурад, не искай това от мен!
-Не ми ли вярваш? Мислиш, че ще те изоставя?
-Това там е моят свят! -посочи манастира. -Не мога да го зарежа и да избягам с теб. Не трябваше да ти давам надежда. Съжалявам! -разплака се и си тръгна. Хукнах подире й.
-Ели, почакай! Чуй ме! -настигнах я и я обърнах към себе си.
-Помниш ли онази вечер?Спомни си какво ми каза! Искаш да си обичана, да имаш дом, деца! Аз също искам Ели! Искам ти да си моя жена, ти да си майка на децата ми и кралицата на живота

ми. Тук е като в затвор. Само дето не си с белезници. Ела с мен любима!
Тя ме погледна с тъжен поглед и тихо каза:
-Не! Съжалявам!
Издърпа ръката си от мен и побягна.
Защо го направих? Защо поисках това от нея? Голям глупак съм! Няма да дойде повече. Не мога да я оставя така. Ще й се извиня!
Тръгнах след нея и я настигнах.
-Ели! Съжалявам! Извинявай, цветенце! -прегърнах я.-Прости ми!
Тя се гушна в мен.
-Обичам те, но любовта ни няма бъдеще Мурад!
-Ще има! Не ми се сърдиш нали?
Тя поклати глава и изтри сълзите си.
-Ще си лягам! Върви и ти! -каза тя и тръгна към стаята си.
-Ще те изпратя! -последвах я до вратата. Увих ръка около кръста й и я придърпах към себе си. Целунах я като за последно.
-Лека нощ, любима!
-Лека нощ, Мурад!

B G Това е новата глава! Надявам се да ви хареса! B G

11.Видели са ни

Елисавета:
Не можах да мигна цяла нощ. След това, което се случи снощи мисля, по че ще по-добре да не се виждаме повече. Аз израснах тук и не мога да си представя да живея на друго място. Сигурна съм, че Мурад ме обича и няма да ме изостави, но къде ще отидем? Той е издирван навсякъде. Ако го хванат ще го затворят, а аз ще остана сама.
Рано сутринта Румяна дойде и ми каза, че Ана ме вика.Нямаше настроение. Разбрах, че пак ще ми се кара.
Отидох въоръжена с търпение да изслушам конското й. Почуках и изчаках да каже да вляза. Натиснах дръжката и влязах.
-Седни! -заповяда ми тя и стана от стола си.
-Чувам разни неща за теб! Излизаш късно вечер навън!
Ужасих се.
-Къде ходиш?
-Аз... не мога да спя и...
-И?
-Разхождам се.
Разтреперих се. Сърцето ми щеше да се пръсне от страх.
-Разхождаш се посреднощ?
Получих силен шамар. Очите ми се напълниха със сълзи.
-Уличница! -извика тя. -Мръсна и долна уличница!
Последва втори и трети шамар. Зави ми се свят. Ана смъкна шала от главата ми и го хвърли на земята. Хвана разпятието и го дръпна рязко.
-Не заслужаваш да носиш това!От сега нататък ще си слугиня, ще работиш ден и нощ, ще ринеш на овцете и ще спиш в кашлата.
-Милост! -помолих я падайки в краката й. Тя ме улови за косата и ме накара да стана.
-Заслужаваш да те изхвърля оттук, но няма да го направя. Ще те оставя да слугуваш три години. Ако не вършиш глупости може пак да станеш монахиня. Сега се махай.
Блъсна ме към вратата. Излязох и на бегом хукнах към стаята

ми.Вратата беше заключена. Знаех си, че така ще стане.Вината е моя. Закрих лицето си и заридах.
Мурад:
Видях момичето ми да стои пред вратата си.Беше без шал и май плачеше. Тръгнах с бързи крачки към нея.
-Ели! Какво ти миличка?
Тя вдигна лицето си и се вбесих от това, което видях. Лявата й буза беше насинена, а долната й устна беше цепната. Лицето й беше обляно в сълзи. Едва си поемаше въздух от плач.
-Кой направи това?
-Ви... дели са ни!
-Питам кой ти посегна?
Нямаше да ми каже. От времето прекарано с нея разбрах, че тя винаги мисли за другите,но не и за себе си. Аз обаче ще променя това!
Станах и тръгнах към стаята на Ана. Ели ме последва викайки "Не, недей",но аз няма да оставя нещата така. Нахлух в стаята й.
-Ти ли си позволи да посегнеш на Елисавета?
-Наказах я, защото...
-Ти за каква се мислиш? -изкрещях в лицето й.
-Я не ми дръж такъв тон!Излез!
-Марине, какво става? -намеси се отчето.
-Дошъл да се прави на герой,защитавайки нея! -саркастично обясни Ана.
-Марине, аз лично я видях няколко пъти да излиза нощем.
Погледнах с гняв към тоя мухльо. Пред крадците не смее да гъкне, а иначе се прави на мъж.
-Тя е уличница! -той посочи с пръст към Ели.
Стиснах юмрука си и го стоварих с всичка сила върху него. Строполих го на земята. Жалък плъх! Това заслужава!

12.Ново начало за нас

Елисавета:
Уплаших се много като видях как Мурад фрасна Антон.Блъсна се в библиотеката и падна заедно с книгите в нея. Ана се наведе да го вдигне, а Мурад се обърна към мен и ме хвана за ръката. Тръгнахме към стаята ми. Вътрешно бях доволна, че съм спечелила обичта на този мъж.Той беше моят ангел-пазител. Стигнахме до стаята ми. Румяна гледаше към нас учудено.
-Отваряй! -заповяда й Мурад. Тя разтреперено извади ключа и отвори.
-Ели,събери си нещата! Идвам след малко!-каза и се върна обратно в стаята на Ана.
-Какво става, Елисавета?Защо се държите за ръце? Ти с него ли ще тръгнеш? -засипа ме с въпроси Румяна.
Не й отговорих.Извадих сака от гардероба.Взех най-необходимите ми неща и сндъчето сложих най-отгоре.
Чух врява. Мурад вървеше бързо към стаята ми.
-Готова ли си? -кимнах му и той взе сака. Хвана ме за ръката отново и тръгнахме.
-Ако тръгнеш с него ще ти наложа анатема*.-крещеше Ана.
-Не се обръщай! -каза ми Мурад и аз го послушах. Отидохме до колата. Той отключи вратата й, после отвори и моята.Метна сака на задната седалка и седнахме.
-Сложи си колана!
Запали двигателя и потеглихме.Отпуснах се на седалката и се загледах навън.
-Добре ли си?
Кимнах без да го поглеждам.Той сложи ръката си върху моята.
-Опитай да поспиш!
Затворих очи и задрямах. Когато се събудих вече се стъмняваше. Мурад ме погледна с усмивка.
-Наспа ли се?
Кимнах и се огледах. Наоколо беше равно поле.
-Отзад има за ядене! Нахрани се.От сутринта не си яла!

-Мурад! Какво ще правим сега? От манастира ще се обадят в полицията.
-Не се безпокой! Счупих им телефона, взех им парите и колата!
-Но защо им взе парите?
-Нарекоха те уличница!Биха те,защото ги е яд,че никой не ги иска.Видяха,че излизаш и...-той стисна волана. -Ако не беше ти там, щях да ги спукам от бой. Не го направих,за да не те плаша. Не казах нищо повече. Той беше прав за себе си.
-Къде ще отидем?
-Първо ще свършим една работа с теб! После ще те заведа в селото ми, за да те запозная с брат ми и сестра ми.
-Каква работа ще вършим? -погледнах го с недоверие.
-Ще видиш.
След час навлязохме в гората и той спря. Изгаси двигателя.
-Сега малко ще повървим!
-Но защо остави колата отворена.Някой ще я вземе.
-Да я вземе! Хелял* да му е!
Навлязохме вътре в гората.
-Съблечи си дрехите! -стоях и го гледах с недоумение.
-Хайде!
-Какво ще облека?
Подаде ми сака.
-Първо се обърни!
-Оф! Жени!
Той се обърна и аз свалих робата и яката си. Облякох лилава блуза с дълга черна пола до коленете. Обърнах се и видях Мурад гол до кръста. Беше свалил тениската си и облече риза с дълъг ръкав. Нави ръкавите и погледна към мен. По усмивката му разбрах, че ме е харесал. И аз се харесвам така. Чувствам се красива и свободна. Събрахме дрехите и тръгнахме.Минахме край един язовир и Мурад хвърли монашеските ми дрехи във водата. Прегърна през рамото. Това беше един нов живот за нас. Ново начало за двама ни.

анатема*-църковно проклятие
хелял*-за добро(тур.)

B G Това е новата глава! Надявам се да ви хареса! B G

13.Завръщане

Мурад:
Навлязохме в Пловдив. Престорихме се на туристи, говорейки на руски. Купих билети за автобуса за Хасково. Двамата с Ели се качихме и седнахме.
-Малко ми нервно! Незнам дали семейството ти ще ме приеме.
-Ти не вярваше, че нещата между нас ще потръгнат и ето, потръгнаха. И това ще стане миличка! Отначало може да се смутят, че си българка. Но после ще те приемат.-окуражих я.
Прегърнах я и тя сложи глава на рамото ми.След като автобуса тръгна аз заспах.
На разсъмване бяхме в Хасково.Слязохме и се качихме на автобуса за село.След час пътуване автобуса спря на площада. Ели оглеждаше с възхищение красивата природа. Направиха й впечатление и къщите в ренесансов стил, със засятите дворове.
-Тук е много красиво! Терасите и прозорците са отрупани с есенни цветя.
Доволен съм, гледайки момичето ми щастливо. Запътихме се към края на селото, където беше нашата къща. Нищо не се бе променило. Само аз се промених. Избрах да живея с българка. Стигнах до къщата ми.В ума ми изплуваха спомените, когато с брат ми пускахме хвърчило.
Ето го и него. Стоеше над менгемето, ремонтирайки юлара на магарето. Влязох и го поздравих на турски.
-Лека работа, батко!
Той ме погледна и лицето му в миг засия.
-Мурад, братко!
Прегърнахме се силно. На очите ни се появиха сълзи от щастие. Хвана ме за раменете.
-Мислих,че си мъртъв! Не повярвах като казаха, че си избягал. Я да те огледам!Добре си, не си ранен! Хайде да вървим вътре.
-Батко!Аз не съм сам! -хванах ръката на Ели и я придърпах към себе си. Това е жена ми!
Това го изненада. Погледна нея, после мен.

-Да влезем вътре!
Вратата се отвори отвътре.
-Кой е Левент?
На прага стоеше снаха ми Юлмие.Беше ниска, слаба с лисичи очи. Погледна мен, после Ели.
-Мурад! -тя облещи очи, отмести се и влязохме.Ароматът на прясно изпечен хляб се носеше из малката варосана стая.
-Добре заварил, снахо! Къде са децата? Нося им сладки.
Брат ми взе няколко постелки и ги сложи и на земята. Седнахме на тях и снахата сложи малката софричка пред нас.
-Ще направя чай! -каза тя и се измъкна.
Разказах на брат ми за всички перипетии от бягството ми до напускането на манастира.
-Сграшил си като си напуснал манастира.Ако беше останал там щяха да те обявят за мъртъв и нямаше да те издирват. А сега, освен тая присъда, ще те обвинят и в отвличане. Винаги се вреш на коня в краката.
-Не дойдох за да ми се караш! Помогни ми! Нека останем тук за известно време. Ще работя и ще спестя пари. Ще си купим къща и ще се изнесем.
-Мурад! -той хвана ръката ми. -Ти си моят малък брат. Остани колкото искаш. Тая къща е и твоя, но не може да останеш с нея. Когато нашите научат ще станем за смях.
-Защо? Какво като е българка?
-Как какво? Те са друг народ, друга религия и други ценности. Ако имате дете, то няма да е нито българче нито турче.
-Очаквах да ме разбереш! -погледнах към Ели и погалих рамото й. Добре, че не разбираше турски, иначе досега да си бе тръгнала.
Капитан Станчев:
Новината, че местонахождението на Мурад Челеби е открито ме зарадва. Лесно щяхме да го заловим, защото не бе сам. Обрал е манастира, откраднал е колата на попа и е отмъкнал една от монахините. Мръсник! Още от едно време турците са въздишали по българките. Горкото момиче.
-Мавров! Искам да ми събереш данни за Елисавета Алакушева. Тя ще ни помогне да заловим тоя бунтовник.
Това е новата глава, надявам се да ви хареса!

“ЗА СЪРЦАТА ЩО СЕ ЛЮБЯТ
И СМЪРТТА НЕ Е РАЗДЯЛА”
Пътят на промяната

14.Тя е само за мен

Мурад:
Въпреки,че семейството ми беше против аз няма да се откажа от нея. Обичам я,ако трябва ще й направя дете, за да ги принудя да я приемат. Тя, милата се чувстваше зле. Те говореха на турски, а тя не разбираше нищо. Аз се захванах да работя с брат ми за строежа на една къща. Трябваха ми пари. Трябваше ни ново начало, но това което заварих вечерта не ми хареса.
Елисавета:
Мурад излезе рано да работи с брат си. Аз и снаха му останахме вкъщи. Тя не бе особено разговорлива. Отидох и започнах да мия съдовете, за да й помогна.
-Не искам да пипаш нищо! -каза тя на висок тон.
-Аз само исках да помогна!
-Няма е нужда от помощта ти!
Не се опитвай да правиш четки на Мурад. Това, че спиш с него не значи че ще се ожениш за него. Той е турчин, издирван престъпник и ако има глупостта да ти надуе корема, ще останеш вдовица с дете на ръце. По-добре се махай. Намери си някой българин.
Думите й се превърнаха в отрова за мен.Усетих как сълзите ми закапаха. Излязох навън. Имах чувството, че се задушавам. Отидох зад къщата и седнах на една метровка и дадох воля на сълзите си. Обичам го, знам, че и той ме обича. Никой обаче не приема връзката ни. Защо? Какво лошо съм им сторила? Плаках доста, не усетих кога се е мръкнало.
Стреснах се от нечии стъпки. Беше брата на Мурад.
-Ето я! -посочи ме той.
-Ели, защо си тук? -прегърнах го и заплаках.
-Не искам да живея тук!
-Снаха ми ли те обиди?
-Моля те, не искам скандали!
Той обаче не ме чу. Хвана ръката ми и вплете пръсти с моите. Поведе ме вкъщи и извика Юлмие.

-Какво й каза?
-Нищо! -оправда се тя.
-Как така нищо? Чуй ме! Ще ти го кажа само веднъж. Елисавета е моя жена и искам да я уважаваш. Не искам да я заварвам разплакана! Ясно!
Той ме поведе към кухнята.
-Измий се и ще вечеряме!
Оправих се и чух как снаха му влезе.
-Занеси салатата, а аз ще донеса яденето.
Зарадвах се, че ми позволи дай помогна. Вечеряхме и с Мурад влязохме в стаята ни.
-Ще ме размачкаш ли? -попита той облягайки се на стола.
Обхванах раменете му с ръце и ги замасажирах. Усетих дланите му по бедрата си.
-Ако знаеш колко те желая! Облегна глава назад и погледите ни се срещнаха.
-Искам тази нощ да събудя жената в теб! Искам да усетиш колко сладка е любовта.
Не му отговорих, но на лицето ми се появи усмивка в знак на съгласие.

15.Свят за двама ⑱

Мурад:
Легнах си и зачаках Ели да дойде.Усетих страха й и не искам да я пришпорвам. И двамата знаем, че първият път е болезнен. Доколкото зависи от мен ще се постарая да не я боли много, все пак трябва да сме тихи. Брат ми и снахата си легнаха, но може да не са заспали.
Вратата се отвори и тя влезе. Отместих се и открехнах одеалото, за да й направя място да легне до мен.Когато се настани я завих. Притиснах я до себе си и леко целунах устните й. Тя затвори очи и пое целувката ми. Ръката й се плъзна зад врата ми, опитваше се да задълбочи целувката ми. Не си даваше сметка каква страст предизвикваше у мен. Издърпах нощницата й нагоре, за да мога да докосна гладката кожа на гърба й. Откопчах сутиена й и заедно с нощницата ги свалих от нея. Продължавах да я целувам, защото виждах колко много й харесва това. Ръката ми обхвана гърдата й. Беше настръхнала от хладния въздух. Отделих устните си от нея, за да целуна набъбналите й зърна. Поех едното и го засмуках. Тялото й се огъна и тих стон излезе от нея.Изправих се и се надвесих над нея. Обсипах я с целувки като следях всяка нейна реакция. Тя зарови пръстите си в косата ми и хапеше долната си устна. Спуснах ръцете си надолу и ги плъзнах под бикините й, стискайки леко дупето й. Тя повдигна таза си, позволявайки ми да сваля последното парче плат от нея. Изправих се,сложих ръце на колената й и ги раздалечих. Тя се притесни.
-Страхуваш ли се?
-Не! Просто... за първи път стоя гола пред мъж!
Разбирам я. В манастира са били само жени, освен отчето и оня смешник.
Махнах тениската си и се надвесих над нея.
-Няма ли да махнеш това долнище?
-Не.-отговорих й и отпуснах тялото си върху нейното. Тя започна отново да ме целува и да гали гърба ми. Не исках да бързам.

Оставих я да се наслаждава на любовта, но когато изхлузих долнището си и се допрях до слабините й тя хвана бързо таза ми, стараейки се са го държи далеч от себе си.
-Спокойно!-целунах я и отместих ръцете й. -Няма да проникам докато не съм сигурен, че си готова.
Усетих мокрите й гънки. Плъзгах се отдолу нагоре и обратно.Тя раздвижи таза си и дишането й се учести. Притискаше се в мен в желание да я задоволя.
-Готова ли си да го направим!
-Нямам търпение! -думите й ме накараха да се усмихна.
-Добре, но знаеш, че трябва да сме тихи!Ще усетиш болка, но моля те не викай! Хвани се за мен, стискай, дери, но не викай! - тя поклати глава в знак на съглсие. Разтворих широко краката й и проникнах в нея. Вкопчи се в мен и стисна краката си. Заболя я и то много.Мен ме заболя докато разкъсам девствената й ципа, а пък да не говорим за нея. Надигнах глава и видях, че бе прехапала долната си устна, а от очите й се стичаха сълзи.
-Съжалявам! -казах аз отчаян, че не можах да се справя по-добре.
-Не исках да те заболи!
Стоях в нея и не смеех да мръдна.Беше толкова тясна, че можех да свърша веднага. Изчаках да се почувства по-добре.
-По-добре ли си, цветенце?
-Да, може да продължим, но лекичко, моля те!
Поех устните й и започнах да се движа бавно и да проникам все по-надълбоко. Исках да ускоря темпото, но се боя да не я разкървя.Ели сякаш вече не усещаше болка, защото отпусна краката си. Ръцете й ме галеха и аз не се сдържах. Ускорих леко темпото и усетих как отвора й се стяга. След няколко тласъка утробата й започна да пулсира, а тя се отпусна в ръцете ми. Свърших след нея.Излях всичко вътре. Не мога да се оженя за нея, но искам да й направя дете. Това ще даде началото на един нов свят за двама ни.
Хей, харесва ли ви тази глава? По-нататък Ели ще забременее от Мурад, но полицията вече е по петите им. Какво ще стане ще разберете, ако четете историята ми.

16.Тя трябва да умре

Елисавета:
Сутринта, когато се събудих Мурад вече беше заминал на работа. Станах и си оправих стаята. Чух женски гласове. Отидох до вратата и съвсем случайно чух да говорят за мен, на български.
-Направо не мога да я понасям. Ето, даже не стана сутринта да изпрати мъжа си за работа. Аз му направих кафе, аз му приготвих чантата, а тя принцесата, спи!
Почувствах се виновна, но ще поправя грешката си. Ще стана рано и ще го изпратя, както прави Юлмие.
-Мога да ти помогна като направя муска за раздяла!
-Ха,и тя да го остави,той нея няма да я остави. Тя трябва да изчезне веднъж завинаги.
-Има един начин, но е много опасен. Магия... за смърт.
Пребледнях като чух.
-Да, само това ще помогне. Тя трябва да умре!
Не, не мога да слушам повече. Те крояха планове да ме убият. Не мога да остана повече тук. Върнах се разтреперена в стаята си и потърсих документите си. Прибрах най- необходимите си неща и се измъкнах тихо от къщата. Сълзите ми се спускаха по лицето ми. Не исках хората да ме видят разплакана.
На бързи крачки излязох от селото и тръгнах към града. Ще се кача на автобуса и ще отида в селото на майка ми.
Мурад:
Днес беше последния работен ден за седмицата. Дадоха ни заработените пари и реших да купя нещо за моята жена. Мислих, гледах магазините и се спрях на едно синджирче с кръст. Тя е религиозна и ще се зарадва много на този подарък. Продавача ми го пакетира и сложи панделка. Прибрах се и заварих брат ми и жена му притеснени.
-Какво има? -той ме погледна, а после обърна погледа към жена си.
-Само недей да избухваш! -каза брат ми. Замълча и после рече:
-Елисавета я няма! Явно е станало нещо или е избягала, незнам.

Усетих как кръвта ми кипва.Погледнах снаха си.
-Какво си й направила? -изкрещях в лицето й.
-Нищо! -разплака се тя.
-Я недей да й викаш? Осъзнай се!
Оставих ги вкъщи и тръгнах из селото. Разпитах няколко минувачи, но нищо.
-Батко Мурад! Жена си ли търсиш?
-Да,знаеш ли къде е?
-Днес я видях да напуска селото. Беше тъжна и плачеше.
-Каза ли накъде отива?
-Не, бързаше да си тръгне.
-Благодаря ти!
Вече ням съмнение, че тя си тръгнала оттук. Въпроса е къде да я намеря!
Здравейте, до края остава малко. Знам, че не обичате тъжни краища, но ще се постарая финала да е наистина специален. Благодаря ви! 🐦

17.Къде си,Ели?

Мурад:
Прибрах се съкрушен. Момичето, което най-много обичам на този свят, ме напусна.И най-лошото е, че незнам къде да я търся. Не си е взела дрехите, нито храна за изпът. Сигурен съм, че снаха ми има пръст в това тя да избяга. Трябва да я намеря. Започнах да преровям спомените си. Тя ми беше споделила целия си живот. Майка й е била от Крушевец, а баща й от Малко Търново. Тя ще е или в единия или в другия град. Още утре ще замина за Крушевец и ще разпитам за нея.
-Какво мислиш? -брат ми седна до мен. -Изморен си, ела да си починеш и да хапнеш!
Погледнах го с отвращение. Знаех, че той също не искаше Елисавета. Честно, намразих го.
-Много ти е лесно, нали? Жена ти и децата ти са тук. А моята жена ме напусна... заради вас.
-Аз каква вина имам, Мурад?
-Имаш!И ти и Юлмие имате вина, защото не приехте добре моята избраница. Мразите я, а дори не знаете защо.
-Мурад! Знам, че я обичаш! Не бих я изгонил! Знам също и че ако полицията я намери, тя ще те издаде.
-Няма да го направи! Тя е толкова жертвоготовна,пък и ми обеща.
-Утре ще я потърсим!
-Не, аз ще я търся! Ти си стой тук, при семейството си.
-Добре, но поне влез да поспиш!
Влязох и си легнах без да вечерям.
Елисавета:
Стоях на автогарата и чаках автобуса за Крушевец.Забелязах мъж, който не свали очи от мен. Изпитвам голям страх. Ами ако ме проследи и ми направи нещо? Не,стига! Той може би е от пътниците. Насочих поглед към билетчето в ръката ми. Може би направих грешка като тръгнах сама. Трябваше да взема и Мурад със мен. Дали да не се върна?

Автобуса спря пред автогарата и шофьора махна старата табелка и сложи нова, на която пишеше "Крушевец".Станах и тръгнах към автобуса. Качих се и седнах. Погледнах през стъклото и видях непознатия мъж да говори по телефона. Обърна се и отдели телефона от ухото си. Отиде на касата и си купи билет. Тръпки ме побиха когато той дойде и се качи в същия автобус. Седна на отсрещните седалки, погледна ме с лека усмивка. Облегнах се на седалката и затворих очи.

Инспектор Станчев:

Телефонът звънна и аз вдигнах.

-Добър ден! Имам добра новина за теб!

-Не думай! -казах саркастично.

-Един цивилен полицай е забелязал момиче, което много прилича на монахинята отвлечена от турчина.

Обзе ме прилив на радост.

-Сигурен ли е, че е тя?

-Ами засега знаем, че майка й е от Крушевец и това, че тя пътува натам.

-Оня с нея ли е?

-Не, била е сама! Възможно е с турчина да са избягали заедно, но след това да са се разделили. Да я арестуваме ли?

-Не, не, не!Не я закачайте! Наблюдавайте я,ама гледайте да не ви усети. Той рано или късно ще я потърси.

-Добре! -каза и затвори. Сложих слушалката върху телефона,извадих една цигара и я запалих. Поех дима и издишах.

-Ще те хвана, мръснико! Ще убия и теб и малката изменница.

18.Намерих те любов

Мурад:
Слязох на спирката в Крушевец. Селото е малко и вероятно познаватЕли,но факта, че съм издирван убиец ми пречеше да разпитвам къде е. Та нали уж съм я отвлякъл. Докато вървях по тротоара пред мен се откри една малка църква. Ако Елисавета се е установила тук, непременно ще дойде тук. А може и да започне работа, иначе с какво ще се изхранва. Забелязах едно младо момиче да приближава. Застанах зад дървото и видях, че влезе в храма. Приближих се до вратата и видях момичето да стои пред иконите.
-Пази го, Господи! Знаеш колко много го обичам! Застъпвам се за него и те моля да го освободиш от оковите на греха. Прати му ангел да го пази и закриля! Амин!
Обърна се и погледите ни се срещнаха.
-Мурад! Аз... -очите й се насълзиха.
-Никога повече не ме напускай! Никога! -прегърнахме се и тя заплака.
-Прости ми! Много съжалявам!
-Шшшт! Нали се намерихме!
Наведох се и докоснах устните й. Тя се притисна към мен, но изведнъж ме избута встрани. Изненадан от рязката промяна на поведението й попитах:
-Какво става? -тя ми направи знак да не мърдам от мястото си. Изглеждаше уплашена. Излезе навън и започна да вика.
-Ти защо ме следиш? Какво искаш от мен?
Надникнах през вратата и видях Мавров. Този проклетник я е проследил. Трябва да се махнем от тук.
-Госпожице, грешите, аз просто идвам да се помоля!
Нещастник! Щял да се моли! Отворих леко вратичката и се скрих в някакъв малък склад със свещи и олио. Усетих, че влезе и обиколи храма.
-Ако те видя още веднъж да ме следиш, ще те съдя за тормоз. -извика тя.

-Много си сладка като се ядосаш!Готино парче си!
Едвам се сдържах да не изляза и да го начупя целия. Той излезе и след това аз се измъкнах от помещението. Тя стоеше с ръка на гърдите си и се опитваше да успокои сърцето си.
-Трябва да се махнем от тук! -казах аз. -Ще тръгнем късно през нощта. Ще избягаме някъде където никой не ни познава. Не се бой, любов!
Прегърнах я.
Елисавета:
Прибрах се в дома на майка ми. По съвет на Мурад прострях пране на двора за да скрия изгледа към прозорците и входа. Трябваше да дойде след мен, но щеше да влезе отзад. Обикалях стаята и се молих да няма проблеми по пътя. Най-накрая дойде. Прегърна ме и прошепна:
-Спокойно,тук съм!
-Мурад, страх ме е!
-Ще се справим любима. Ще се махнем оттук!
Впи жадно устните си в моите и аз му отвърнах. Прокарах пръсти през смолисто черната му коса. Обичам го!

19.Надежда

Елисавета:
Часът беше три, когато ръката на Мурад ме разбута.
-Ели, хайде стани!-надигнах се и видях, че той вече беше станал и напълнил една брезентова чанта с бурканчета сладко и мариновани зеленчуци.
Станах и се облякох. Вързах си косата и облякох ватираното яке.Излязохме навън. Тръгнах към вратата, но той ме хвана за ръката и ме поведе зад къщата. Светна фенерчето и видях, че мрежата беше открехната. Той я прекрачи, след това аз. Насочи фенерчето към земята и хванати за ръце тръгнахме да издирваме новият ни дом. Колкото повече се отдалечавахме, толкова по-спокойна се чувствах. Интересно как ли ще реагира онзи гамен като разбере, че съм изчезнала?
-За какво мислиш, мила? -попита Мурад прегръщайки ме през кръста.
-На онзи ще му призлее като не ме намери! -засмях се.
-Той е един голям глупак!
Засмях се и обвих ръката си около кръста му. Прекосихме една гора, минахме покрай ожънати ниви, изкачихме планината и ето, че първите слънчеви лъчи се появиха. Колко красив беше изгрева рано сутрин. Спуснахме се надолу и се натъкнахме на една козя пътека, която преминаваше изпод дърветата, по стръмните скали. Най-накрая към обяд открихме края на пътечката. Тя свърши в покрайнините на едно изоставено село. Тук нямаше жива душа. Може би точно от това имахме нужда.
Мурад:
Навлязохме в едно малко селце. Къщите бяха стари, някои вече бяха срутени, доказателство, че никой не живее тук. Стигнахме до площада на селото. Беше голям, но безлюден. Сега предстоеше най-трудната част. Да се установим някъде. Вече беше есен и трябваше здраво да се приготвим за зимата.
-Добър ден, младежи! -стъписахме се, когато видяхме един нисък мъж с бирено шкембе и набола по лицето му брада.

-Добър ден!
-Явно сезонът на туристите още не е приключил! -обърна се той към още двама възрастни.
-Ние не сме туристи! Домът ни изгоря и търсим да се послоним в някоя празна къщурка.
-О, съжалявам! Помислих, че сте туристи, понеже миналия месец тук имаше много народ. Елате, седнете! Бате Гошо, викни на Мара да дойде, бе!
Един от възрастните отиде надолу по улицата.
-Как се казвате? -спогледнахме се и решихме да скрием имената си.
-Аз съм Иван...
-Охо, -зарадва се мъжът - с тебе сме адаши! И аз съм Иван!
Усмихнахме се.
-А това е съпругата ми... Надежда! - тя ме погледна с усмивка, явно името ѝ хареса.
След малко бате Гошо дойде с една ниска и закръглена баба, облечена в пеньоар.
-Маро, това е младо семейство, което търси подслон!Заведи ги в дома на бате ми!
-Но той дали ще е съгласен? -попитах.
-Той почина отдавна! -обади се бабата. -Хайде елате! Хем да си починете и да хапнете.
Хванах Ели за ръката и тръгнахме след бабата. Заведе ни до една малка къщичка с външна тоалетна.Двора бе като лозе. Отрупано с бяло и черно грозде. Вътре в къщичката имаше две стаи и салонче, което служеше и за кухня.
-Починете си! Довечера елате на гости! -каза бабата и си тръгна.
-Слава Богу! Няма да сме навън зимата! -отдъхна си тя.-Между другото, благодаря за хубавото име!
-Няма защо, скъпа моя! Ти си моята надежда!

20.Като запоследно ⑱

Мурад:
Бях изморен и спах цял следобед.Когато се събудих видях момичето ми да спи до мен. Погалих косите й и я целунах леко под ухото. Толкова беше сладка като спи.
Станах и видях на стола дрехи. Бабата явно ги беше донесла докато спим. Изкъпах се и облякох ризата и панталона. Елисавета още спеше. Беше ми жал, но трябваше да я събудя. Не е хапнала нищо и не искам да се разболее. Бутнах я леко.
-Ели, миличка, трябва да ставаме!
-Колко е часа? -промърмори сънено.
-Почти пет!
Тя подскочи.
-Защо не ме събуди по-рано?
-Спокойно! Изкъпи се, жената ни е донесла дрехи.
Тя отиде да се измие, а аз излязох навън да я чакам. След малко се появи облечена в дълга черна пола, блуза и сиво елече. Бе оплела косата си на плитка. Беше красива... както винаги.
Хванахме се за ръце и отидохме в съседната къща, където живееха домакините. Жената ни посрещна с прегръдка, а мъжът веднага ми сипа ракия да пийнем. Ели се намуси, но аз й намигнах и тя отново се усмихна.
-Как така изгоря къщата ви? -попита ни старата.
-От късо съединение. -отговорих аз.
-Може да останете тук! -каза дядото и вдигна чашката.
-Ще сме ви благодарни много.
След няколко наздравици Мара се скара на адаша да не пие повече. Аз отказах да ми налива повече и той прибра шишето. Домакинята сервира вечерята:пълнени чушки. Сложи и една кана с айран. Навечеряхме се и леля Мара сложи за десерт грозде.
-А, не! Не мога повече да ям! Ще се пръсна! -каза Ели и жената го сложи в торбичка завкъщи. Постоях е още малко и си тръгнахме.
Елисавета:

Прибрахме се в къщата и се чудих какво ще правим цяла нощ. Няма телевизор, няма нищо. Погледът ми попадна на една кутия "Не се сърди човече".
-Мурад! Да играем! -предложих му. Знам, че в момента изглеждах глупаво, но като я видях в ума ми изплуваха спомените от детството ми, как играехме цялото семейство на тази игра.
-Да играем, но имам условие!
-Какво е?
-Ако те победя, аз ще съм върху теб! Ако ти победиш, ще си върху мен! -алкохолът го беше обзел. Играхме играта и се оказа, че аз победих. Той се облегна на леглото и ме подкани да се съблека.Направих го с неохота.Настаних се върху него и усетих как той проникна надълбоко в мен. Заля ме вълна от възбуда. Започнах да се движа неуверено, а той ме галеше и целуваше.Уви ръце около талията ми и са плъзна тялото си така, че да легне. Ускори ритъма, карайки ме да стена от удоволствие.Последните тласъци бяха толкова мощни, че и двамата свършихме едновременно. Малко ме е срам, но ми хареса. Искаше ми се да го правим винаги.
Станах и отидох да се измия. Като се върнах видях, че Мурад бе изкарал гроздето.
-Хапни си! -предложи ми и отиде да се измие и той. Върна се и седнахме на масата да се посладим. След като свършихме гроздето той отново ме сграбчи.
-Махни тези дрехи!
Съблякох ги отново. Той сложи на леглото и ме люби отново и отново... сякаш за последно.

21.Краят настъпи🔫

Елисавета:
Кукуригането на петела ме събуди.Трябваше да отида до тоалетна, а след това ще приготвя закуска за Мурад. Искам да го изненадам. Свърших с тоалетната и излязох. Забелязах тъмна сянка, която с бързи крачки стигна до мен. Запуши ми устата с парцал, миришещ на спирт. Още щом вдишах отвратителния му мирис ми се зави свят и загубих съзнание.
Мурад:
Усетих, че Ели стана, но това, че не се върна ме притесни. Станах и се облякох бързо, както в казармата. Взех теслата и излязох бавно навън. Елисавета я нямаше.Погледнах надолу и видях една бележка затисната с камък.

Твоята кучка е при мен. Предай се и ще я пусна. Ако не го направиш до шест сутринта тя ще умре по твоя вина. Всичко зависи от теб!

Мавров

Смачках бележката и я хвърлих. Ако и косъм падне от главата ѝ ще го убия. Върнах се и погледнах часовника. Беше пет и полувина. Трябва да ги намеря.
Хукнах по улиците,отидох на площада, няма и следа от нея.
-Ах, Мавров! Долен мръснико!
Чух глас зад гърба си.
-Здравей, Марине, или предпочиташ да те наричам Мурад. - рече саркастично Станчев.
-Къде е жена ми! -изръмжах.
-Кротко младежи! Тя и Мавров ще пристигнат след минути.
-Къде я е отвел? Ако ѝ направи нещо...
-Бъди спокоен Мурад! Ние не сме убийци! Тук съм за да ти предложа сделка. Твоя живот, срещу живота на монахинята. Ако се предадеш тя ще живее, ако не се предадеш ще убием и двама ви.
Този кучи син умееше да изнудва. Знаеше, че я обичам.
Чух шума на ладата. Няколко полицая слязоха и извадиха

Елисавета от колата. Беше облечена в съвсем различни дрехи. Лицето ѝ бе обляно в сълзи.
-Е, Мурад! Чакам решението ти!
-Ще се предам! - заяви твърдо.
-Не! -изкреща Ели и започна да се дърпа. Мавров засили ръката си и я удари силно.
-Копеле! -изревах и се хвърли отгоре му. Докато ни разтърват аз вече обезобразих лицето му.
-Стига! -изкрещя Станчев. -Разкарайте я оттук!
Полицаите отвеждаха Ели, а аз стоях с наведена глава.
-Мурад, обичам те! - каза ми и очите ми се насълзиха. Бореше се, дърпаше се и не искаше да ме остави.
-Съжалявам, принцесо! -прошепнах.
-Стига драми! Тръгвай! -заповяда ми той. -Мавров! Ти пази момичето, а аз ще изпълня присъдата му.
Обърнах поглед запоследно към Ели и тръгнах след инспектора.
-Мурад! Мурад! -викаше след мен. След секунди три изстрела огласиха площада. Обърнах се и видях полицая да лежи с кръв на главата, а Мавров стоеше с пистолета в ръката. Пред него лежеше моята Елисавета.
-Ели! -изкрещях и хукнах към нея. Взех я в скута си, а тя едва дишаше.
-Защо Ели! -допрях чело до нейното. -Защо не си тръгна?
-Обичам те, любими! -погали бузата ми. -Много те обичам!
Отпусна се в ръцете ми и издъхна. Стиснах ченето си от гняв, погледът ми се замъгли.
-Ще те убия! Мамка ти, ще те убия! -оставих я се засилих към Мавров. Хванах яката му и забих глава в лицето му. Сритах го в корема няколко пъти.
-Пусни го! -извика Станчев, но аз не му обърнах внимание. Взех пистолета от ръката на този убиец и го насочих към него.
-Предадох се, а ти я уби! Сега ще умреш!
Преди да натисна спусъка тялото ми бе пронизано от няколко куршума. Не можах да си поема въздух и започнах да повръщам кръв. Силите лека-полека ме напускаха. Паднах на земята и погледнах към Ели Взех ръкатай и вплетох пръсти с нейните.
-И аз... те обичам... цветенце!
И животът ме напусна.
За да не ви оставям разплакани, ще кача и епилог по-късно тази вечер. B 🇬🇧🇬🇧🇬🇧🇬🇧🇬🇧🇬🇧 G

Епилог

Мурад:
Чух позната мелодия да се носи около мен. Песента за облачето. Бавно отворих очи и видях едно лице, което светеше като слънцето. Вятърът създаваше усещането, че летя във въздуха. Надигнах се и видях как се издигам нагоре. Кръвта по мен изчезваше, а раните се затваряха. Ризата и панталонът ми се преобразяваха в снежно бял костюм. Погледнах към сияещото лице. Оказа се, че това е моята Елисавета. Усмихваше се и на бузите й се оформиха сладки тръпчинки. Беше облечена в красива бяла рокля, покрита с дантела. Косата й бе сплетена на рибена кост и накичена с маргаритки.
Обърнах се зад мен и видях двама младежи, които държаха поводите на два снежно бели коня. Единият от водачите се обърна и ми се усмихна. Върнах погледа си към Ели и попитах:
-Къде отиваме?
-Връщаме се у дома! -отговори тя и сложи ръка върху моята.
Елисавета:
Очаквах с нетърпение Мурад да се събуди. Когато това стана той заприлича на младоженец отиващ на сватба.
Преминахме през портала между нашия свят и божието присъствие. Колесницата спря на поляна пълна с души, които все още не бяха готови да се сбогуват със земния свят. Мурад слезе и ми подаде ръка да сляза.Заедно се отправихме към тълпите с хора.Мурад видя една позната жена, оказа се че това бе майка му. Той я прегърна и двамата заплакаха.
Видяхме още доста познати лица.
-Това ли е раят? -попита ме Мурад. Щом задава този въпрос значи е готов да напуснем света завинаги.
-Не скъпи! Но ако искаш може да отидем там!
-Да отидем! Но да вземем и майка ми с нас!
-Не е възможно, Мурад! Тук всеки отговаря за себе си. Ако тя не е напуснала този свят значи нещо я задържа тук.Готов ли си да преминем?

-Готов съм! -той хвана ръката ми и поехме към рая. Отидохме при двамата ангели и аз им заръчах:
-Простих на жените в манастира, но не и на полицаите, които ни преследваха. Те влизат в църквата и молят Бог за милост, а сърцата им са корави. Отричам се от тях и ги предавам на Божието правосъдие.
Погледнах към Мурад и той каза:
-Искам Мавров да бъде наказан, а също така и снаха ми Юлмие. А жената, която помогна на майка ми в съда и я отведе в болницата, нека й се случат много хубави неща.
-Готов ли си? -попитах го, а той кимна. Хванахме се за ръце и напуснахме този свят, за да отидем там, където всички са равни и се обичат така, както Бог ги обича.

КРАЙ!

B G Надявам се историята да ви е харесала. Написах я, защото е българска, защото е различна и защото в нея има много теми, които те карат да се замислиш!
Благодаря за подкрепата! B G 🙊💖💖🤗💯